

ŽIVOTOPIS - Ing. Jozef Német

Pan Jozef Német se narodil 2.2. 1951 v Michalovcích na Slovensku, nedaleko hranic s Ukrajinou. Je to obyčejný člověk, který měl to štěstí prožít podstatnou část svého života v míru. I přes to, že žil stále na stejném místě, byl občanem dvou států, Československa a Slovenska a také dvou politických systémů, během kterých se vyměnilo jedenáct prezidentů.

V dětství žil se svými čtyřmi sourozenci a rodiči ve skromném domě s velkým dvorem a zahradou u svého dědečka. Dům měl funkční elektřinu a tekoucí vodu v kuchyni i na dvoře. Jeho nejoblíbenější hračkou byla stíhačka.

Když nastoupil do školy, byl zklamán, že nemůže být ve stejném ročníku se svým starším bratrem. Přestože si věci do školy připravoval až ráno a úkoly dělal o přestávkách, patřil ve třídě mezi jedničkáře. Ve svém volném čase býval nejraději na hřišti, hrával fotbal, házenou nebo se věnoval atletice. Na svoji první paní učitelku si pamatuje dodnes. Prázdniny trávil se svou ovečkou Vlnkou, kterou mu koupil jeho dědeček.

Jako řada dalších lidí vstoupil tatínek pana Németa do KSČ proto, aby mohly jeho děti studovat. Díky svému tatínkovi mohl tedy nastoupit do Humenného na střední chemickou průmyslovou školu. Na střední škole se zúčastnil okresního přeboru ve volejbale, postoupili tehdy s týmem až do celostátní soutěže v Banské Bystrici, kde zvítězili.

Při přijímacích zkouškách na VŠ musel jako mnoho jiných mladých lidí odpovědět na jednu tehdy zásadní otázku, která se týkala jeho názoru na vstup vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 na naše území. Souhlas s okupací byl tehdy podmínkou přijetí na VŠ.

Po absolvování VŠ (Slovenská vysoká škola technická, chemicko - technologická fakulta) nastoupil na základní vojenskou službu v Podbořanech a zbytek vojenské služby absolvoval jako tankista v Chebu. Po vojně se vrátil domů a pracoval v podniku Kerko, na výzkumu keramických produktů. Krátce před revolucí se dostal díky kádrovým změnám k funkci vedoucího.

Po prvních svobodných volbách v roce 1990 se stal poslancem Národní rady Slovenské republiky. Pracoval ve výboru pro státní správu a samosprávu. Trápilo ho, že v parlamentu

zasedalo hodně komunistů. Po ukončení svého poslaneckého mandátu se už do závodu vrátit nemohl, a tak pracoval jako vedoucí ve velkoskladu s potravinami. Bylo pro něho velmi těžké uplatnit se v jiném oboru, než jaký vystudoval.

Později si s manželkou koupili v privatizaci novinový stánek, kde oba pracovali dalších 25 let. Tohoto rozhodnutí nikdy nelitoval.

Nyní je v důchodu a užívá si odpočinku. Většinu času tráví na rybách nebo v lese houbaří.

V letošním roce oslavil krásných 70 let, z toho 46 let žije po boku své milující manželky. Má syna a dceru. Přestože obě jeho děti a 4 vnoučata žijí v současné době v Praze, často a rád je s manželkou navštěvují. Jak sám říká, Praha pro něj navždy zůstane jeho hlavním městem.